

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

KLÍČ

KLÍČ

Rabén & Sjögren, Stockholm
© Sara B. Elfgren and Mats Strandberg 2013
By Agreement with Grand Agency, Sweden
and Andrew Nurnberg Associates International Limited
Design: Pär Åhlander
Cover illustration: Kim W. Anderson
All rights reserved
Original title: Nyckeln

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014
Translation © Jana Chmura Svatošová, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lenka Matějková
První vydání

Tato publikace byla přeložena s finanční podporou Swedish Arts Council.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-875-1

KLÍČ

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

FORTUNA

ČARODĚJNICE, ŽIVÉ A MRTVÉ:

KRUH – VYVOLENÉ V ENGELSFORSU

- ANNA-KARIN NIEMINENOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: země. Schopnost ovládat ostatní lidi. Má za familiaris lišku.
- LINNÉA WALLINOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: voda. Schopnost komunikovat myšlenkami. Dokáže ovlivnit i vodu.
- MINOO FALK KARIMI – přírodní čarodějnice. Element: žádný. Požehnaná ochránci. Dokáže odvádět jejich magii. Má schopnost vidět vzpomínky ostatních a manipulovat jimi. Umí ostatním odebrat životní sílu a duše. Minoo dokáže zlomit požehnání démonů a je jediná, která je schopna vidět magii démonů a požehnaných, když ji užijí. Ukazuje se jí v podobě černého kouře.
- VANESSA DAHLOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: vzduch. Schopnost učinit se neviditelnou. V její přítomnosti se chová podivně vítr.
- ELIAS MALMGREN – přírodní čarodějnice. Element: dřevo. Schopnost měnit vzhled. Zavražděn Maxem, ještě než se dozvěděl, že je jedním z Vyvolených.
- REBEKA MOHLINOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: oheň. Schopnost přenášet předměty silou myšlenky a ovládat oheň. Zavražděna Maxem.
- IDA HOLMSTRÖMOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: kov. Spiritistické schopnosti, schopnost působit jako médium a ovládat elektřinu. Zavražděna Olivíí.

OSTATNÍ

ADRIANA LOPEZOVÁ (ROZENÁ EHRENSKIÖLDOVÁ)

– vyškolená čarodějnice. Element: oheň. Členka Rady. Má velmi slabé magické schopnosti. V určité míře dokáže ovládat oheň. Pokusila se Radu opustit a byla potrestána magickými pouty, která jí brání znovu uprchnout a znemožňují jí přičít se přímým rozkazům. Alexanderova mladší sestra. Převzala příjmení své matky. Měla za familiaris havrana.

ALEXANDER EHRENSKIÖLD – vyškolená čarodějnice.

Element: oheň. Vysoko postavený v Radě. Dokáže obracet elementy čarodějnic proti nim samotným. Vedl předběžná šetření proti Anně-Karin a byl žalobcem v soudním procesu Rady proti ní. Adrianin starší bratr, adoptoval Viktora a jeho sestru.

HEDVIG ELINGIA – přírodní čarodějnice. Element: neznámý. Členka Rady v sedmnáctém století. Matka Matildy, manželka Nicolause. Vrhla se do plamenů při Matildině popravě upálením na hranici.

MATILDA ELINGIA – přírodní čarodějnice. Element: všechny. První Vy-

volená v Engelsforsu. Žila mezi lety 1660 a 1675. Dcera Nicolause a Hedvig. Když se svých magických schopností vzdala, Rada ji předala civilním úřadům, které ji odsoudily za čarodějnictví. Byla zaživa upálena na hranici. Od té doby její duše uvízla mezi světy.

MAX ROSENQVIST – přírodní čarodějnice. Element: země.

Schopnost ovládat těla ostatních. Byl požehnaným démony. Leží v kómatu od chvíle, co Minoο jeho požehnání zlomila. Zavraždil Eliase a Rebeku.

MONA MÅNSTRÅLE – neznámá. Element: neznámý. Má spiritistické schopnosti. Vede obchod Křišťálová jeskyně. Svou magií je schopna přimět zákazníky, aby jejímu věštění uvěřili. Má i magický talent říkat přesně to, co zákazníci chtějí slyšet.

NICOLAUS ELINGIUS – přírodní čarodějnice. Element: dřevo. Bývalý člen Rady. Žije od sedmnáctého století. Byl v Engelsforsu farářem. Manžel Hedvig. Otec Matildy. Když zemřely, uzavřel smlouvu s ochránci. Zavraždil nejvyšší vedení švédské Rady při rituálu, díky němuž mohl žít dál, aby pomohl další Vyvolené. Říká si průvodce Vyvolených. Opustil Engelsfors a nikdo neví, kde je. Má schopnost ovlivňovat rostlinstvo. Za familiaris měl kočku.

OLIVIA HENRIKSSONOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: kov. Schopnost ovládat elektřinu a nabíjet amulety magií a řídit jimi ostatní. Byla požehnanou démony. Zavraždila Idu, Eliasovy rodiče a mnohé další. Co ji porazily Vyvolené, Rada ji odvezla neznámo kam.

SIMON TAKAHASHI – přírodní čarodějnice. Element: vzduch. Adrianin partner a Alexanderův přítel. Popraven před téměř dvaceti lety poté, co se pokusil s Adrianou Radu opustit.

VIKTOR EHRENSKIÖLD (ROZENÝ ANDERSSON) – přírodní čarodějnice. Element: voda. Pracuje pro Radu, ale nesložil přísahu. Dokáže určit, zda někdo lže, a ovlivnit vodu. Má schopnost komunikovat myšlenkami s ostatními vodními čarodějnicemi. Adoptovaný Alexanderem. Má sestru dvojče, která svou magií onemocněla.

HRANIČNÍ ZEMĚ

1

Oslnivé bělostné světlo se pomalu vytratilo.

Ida zamrká. Rozhlédne se.

Už nestojí v kostele. Už nestojí nikde. Obklopuje ji šed'. Jako mlha, ale přesto to mlha není. Spíš dává dojem *nicoty*.

Matilda v bílé říze stojí stále ještě vedle ní, drží ji za ruku. Rusé vlasy, ledově modré oči a pihy ostře kontrastují se vši tou šedí kolem nich.

Ida se pokusí ruku vytrhnout, ale Matilda ji nepustí.

„Kde to jsme?“ zeptá se Ida.

„V hraniční zemi.“

„Co to...“

Matilda na ni udělá *pšt*.

„Tiše,“ zašeptá a vystrašenýma očima zapátrá v šedi. „Jinak nás najdou.“

Pojednou je Ida ráda, že ji Matilda drží za ruku.

Ruku.

Ještě před chvílí, když byla Ida v kostele, natáhla ruku k Minoovi a Minoovi prošla přímo skrze ni. Ale Matilda ji zjevně může uchopit.

Možná tedy přece jen nejsem úplně mrtvá, pomyslí si Ida. Ne úplně.

Pohlédne dolů a vidí, že má na sobě svoje běžné šaty. Tmavou bundu. Světle modrý svetr s výstřihem do věčka a džíny. Dotkne se stříbrného srdíčka, které jí visí na řetízku na krku.

Matildin stisk zesílí.

„Au,“ sykne Ida.

Matilda se dá do běhu, táhne Idu za sebou, ta klopýtá, než najdou společný rytmus.

Zemi pokrývají závoje mlhy. Podklad pod nohama je měkký a houbovitý a Ida neslyší své kroky. Ale je tu alespoň nějaká země. Cítí ji. A když běží, dýchá rychleji, pulz tepe silněji. Srdíčko se jí odráží od hrudi.

Nemůžu být úplně mrtvá, pomyslí si. Ne úplně.

Běží dál. V šedi není na co upnout zrak, veškerá perspektiva mizí, má pocit, jako by se nikam nedostaly.

Ida se ohlédne. Jen šed'.

Ne.

Zaslechne slabý šepot.

Něco tam je.

Ida to nevidí, ale přesto si je jistá, že to tam je. Zrychlí. Teď ona táhne Matildu. Dál, dál, skrze nicotu.

Znovu se ozve zašeptání, tentokrát těsně za ní.

Ida potlačí výkřik. Má pocit, jako by ji pronásledovaly všechny její strachy ze tmy najednou.

O něco dál před sebou cosi zahlédne, vidí, že nějaké dál *existuje*. Je to nuance v šedi, jako by tam zeslábla. A zdá se jí, že za závojem cosi tuší, jako sluneční kotouč za mrakem v oblačném dni. Slabý zlatý tón, rozředené světlo, které se rozplývá do šedi.

Jsou už téměř u světla, když se Matilda naráz zastaví. Zabodne oči do Idiných. Jsou kopiemi Nicolausových očí.

„Musím odvést jejich pozornost, ale zase tě najdu,“ řekne Matilda. „Čas a prostor jsou teď pro tebe jiné. Musíš zůstat v pohybu, když jsi tady. Hledej světla.“

A pak do Idy tvrdě strčí.

Jako by padala ve zpomaleném filmu. Vzduch je hutný a klade odpor.

A pojednou stojí Ida někde úplně jinde.

Kamenná podlaha. Sín. Vysoké sloupy mizí ve tmě nad její hlavou. Jsou vyzdobené vzory a postavami v silných barvách. Červené, modré, žluté, zelené, černé. Vzduch je zamžený kadidlem a ze silné, kořeněné vůně se jí točí hlava.

Jediné světlo vychází z dospívající dívky, která stojí v samém středu síně. V paprscích jí proudí z těla, prosvítá bílými plátěnými šaty. Černé vlasy po ramena má vlnité. Hlavu skloněnou, brada jí spočívá na hrudi. Jen dívčiny palce se jemně dotýkají podlahy.

Vznáší se.

„Promiň,“ řekne Ida a sama slyší, jak pronikavě její hlas zní. „Haló?“

Dívka zvedne hlavu. Vypadá to, jako by jí bradu zvedla neviditelná ruka. Kolem krku má náhrdelník s malým keramickým přívěskem. Ústa se jí pomalu otevřou a začne mluvit přímo do tmy.

„Jsme teď tady,“ řekne.

Promluví naprosto neznámým jazykem, ale Ida přesto rozumí.

„Budte pozdraveni,“ ozve se skřípavý stařecký hlas.

Teprve v tu chvíli si Ida všimne ostatních lidí v síni. Sotva je rozezná, sedí ve stínech, kam dívčino světlo nedosáhne. Zdá se, že je tam alespoň dvacet osob, možná víc.

Ida už už chce něco říct, ale zarazí se. I kdyby ji tito lidé mohli slyšet, je možná pěkně špatný nápad obracet k sobě jejich pozornost. Nemá ponětí, kdo jsou. Nemá ponětí, *kde* je.

„Všichni jste sem byli povoláni ve vašich snech,“ řekne dívka shromážděným. „Vy všichni jste čarodějnice. Všichni ovládáte magii v nejrůznějších formách. Povolali jsme vás a vy jste přišli.“

„Kdo jste vy?“ ozve se ze stínů ženský hlas. „Jste duchové, kteří hovoří ústy této dívky?“

„Ano, jistý druh duchů,“ odpoví dívka. „Jsme vaši ochránci.“

Ochránci. Ti musí umět Idě pomoci. Vysvětlit jí, co se to děje.

„Haló?“ řekne Ida a vydá se k dívce. „To jsem já! Ida!“

Dívka však hledí přímo skrze ni.

„Bděli jsme nad vámi, lidmi, od samotného počátku věků,“ řeknou ochránci dívčíným hlasem. „Pozorovali jsme vás, sledovali, jak jste budovali vaše společnosti, vedli vaše války. Nezasahovali jsme. Situace se však změnila.“

„Haló?“ řekne Ida a zamává rukou dívce před obličejem.

Žádná reakce. Pokusí se vzít dívku za paži, ale ruka jí projede skrz ni. Zrovna jako v kostele.

„Bytosti zla, démoni, se snaží dostat do tohoto světa,“ řekne dívka.

„Démoni?“ ozve se jakýsi mladý muž.

Ida se stáhne, ale nechce se dostat do stínů. Zvláště když se mluví o démonech.

„Jsou to bytosti, které se pohybují mezi světy,“ odpoví dívka. „Svou existencí sledují jediný cíl. Vnést do chaosu pořádek.“

„V tom případě je to správné,“ řekne mladý muž. „Chaos se musí zlikvidovat.“

„Vy nerozumíte,“ řekne dívka. „Když démoni objeví život v jiných světech, vidí nový úkol v tom, aby se pokusili si ho podmanit. Pokusili se ho přetvořit ke svému obrazu. Démoni nesnáší nepořádek, city, odlišnost. Vidí sami sebe jako bezchybné a věčné. Žádní tvorové nemohou dosáhnout jejich ideálu. A když se démonům nepodaří svět si porobit, vyhladí v něm vše živé. Naprosto jej zpustoší.“

Od shromážděných lidí se ozve znepokojené reptání.

„Dosud se nám ochráncům dařilo je zastavit,“ pokračuje dívka. „Ale v bojích mezi námi a démony v našem světě vyvstalo sedm trhlin, sedm slabých míst. Jakési dveře, kterými se démoni mohou dostat dovnitř. Podařilo se nám je dočasně uzavřít, ale je třeba je zapečetit.“

Ida už tohle všechno jednou slyšela. Faktem je, že ta slova *pronesla* ona sama, když se Matilda zmocnila jejího těla a mluvila jejím prostřednictvím.

„První portál, který se musí zapečetit, je tady ve městě,“ pokračuje dívka.

První? Matilda řekla, že šest ze sedmi portálů zavřely dřívější Vyvolené, že ten v Engelsforsu je už poslední.

Idě projede po páteři zachvění.

První portál, který se musí zavřít.

Otázkou není, *kde* se teď sama nachází. Otázkou je také, *kdy*.

„Portál z města činí obzvlášť magické místo,“ řekne dívka. „A právě teď se nacházíme v magickém období. Úrovně magie se budou čím dál zvětšovat, a až budou nejsilnější, membrána mezi světy bude nejtenčí. Jen tehdy se dá portál zapečetit. A tato mladá žena, jejímž prostřednictvím hovoříme, je ta jediná, která to může udělat. Je Vyvolená.“

První portál. První Vyvolená.

„To musí být jen sen,“ řekne Ida a pevně semkne víčka. „Zatraceně dlouhý sen. Už se brzo vzbudím a všechno bude úplně normální. Chodím do prváku na gymnáziu, žádný krvavý měsíc se nikdy neobjevil. Všechno musí být jen sen, to je tak totálně nejpravděpodobnější.“

Snaží se násilím ze snu vymanit. Dokonce se štípe do paže.

Když otevře oči, uvidí, jak se před ní vznáší samosvítící dívka.

Idě se začnou po tvářích řinout slzy.

Pokud jsem schopná plakat, nemůžu být úplně mrtvá, pomyslí si.

Neví ale, co je horší. Být mrtvá nebo být uvězněná v jiném čase.

„Co je na téhle dívce tak zvláštního?“ zeptá se mladý muž.

„Má k tomuto místu zvláštní pouto,“ odpoví ochránci. „Ovládá víc magie, než kdy bude ovládat kdokoliv z vás.“

„Urážíte nás!“ ozve se skřípavý stařecký hlas.

„Říkáme vám pravdu. Povolali jsme vás sem, protože máte magické schopnosti. Ale nerozumíte jim, a to vaše schopnosti omezuje. Máte se mnoho co učit.“

Kdosi odfrkne. Dívka nepatrně pootočí hlavu. Pohlédne tam. Opět zavládne ticho.

„Neznáte ani nejzákladnější stavbu magie,“ řekne.

„Tak nás tedy pouč!“ pronese stařík.

„V tomto světě existuje šest elementů,“ řeknou ochránci. „Tvoří základ veškeré magie. Vy ovládáte každý po jednom elementu.“

Dívka zvedne ruce. Ne, připomene si Ida, *ochránci* pozvednou dívce ruce. V dlaních jí vzplanou dva plameny.

„Oheň,“ řekne první Vyvolená a hned nato plameny uhasí třpytivé mrholení. „Voda.“

Shromážděním projede zašumění.

Dívka mávne rukama a v závanu větru kouř kadidla zavíří před ní ve vzduchu, utvoří malý kužel, který se pak rozptýlí.

„Vzduch.“

Spojí ruce s plesknutím, které se rozlehne síní. Když dlaně opět otočí vzhůru, má je plné hlíny.

„Země,“ řekne a hned na to v černé půdě začnou klíčit dvě zelené křehké rostlinky. „Dřevo.“

Rostliny a země změní barvu, promění se v lesklé stříbro.

„Kov.“

Sevře dlaně v pěst a hned je zase otevře. Na zem se s jemným chřestěním snese déšť stříbřitých zrněk písku.

„Vyvolená ovládá všech šest elementů. Je s tímto místem spjatá. A její magické schopnosti jsou Klíčem, který může portál zapečetit.“

„Klíč může také odemknout,“ namítne jakási stará žena.

„To je pravda,“ řekne dívka. „A nepřítel se pokusí jej ukrást.“

„A jak?“ zeptá se stará žena.

„Démoni v našem světě nemohou jednat na vlastní pěst. Mohou ale přemluvit nějakou čarodějnici, aby jednala místo nich. Požehnají tuto čarodějnici svou magií. Cílem požehnané je zabít Vyvole-

nou, zmocnit se její duše a jejích schopností, aby mohla otevřít portál a pustit demony dovnitř.“

To proto Max zavraždil Eliase a Rebeku, uvědomí si Ida. Potřeboval jejich magické schopnosti, aby otevřel portál. Potřeboval magické schopnosti všech Vyvolených.

„Vyvolená bude po nějakou dobu chráněna před zraky démonů,“ řekne dívka. „Čím blíže boje se dostaneme, tím slabší bude ochrana, a ona bude potřebovat vaši pomoc. Proto vás o magii naučíme více.“

V rukou se jí objeví jakýsi stočený pergamen.

Když jej rozloží, začne se na prázdné ploše pomalu objevovat šest znaků. Šest znaků, které Ida zná až příliš dobře.

„Tyto znaky představují šest elementů. Je v nich obsažena magická síla,“ řeknou ochránci prostřednictvím dívky. „Váš úkol je náročný, ale posvátný. Zachráníte svět před zánikem. Od nynějška už nejste jednotlivci. Jste jednotka. Jste Rada.“

První Vyvolená, pomyslí si Ida. První Rada.

Kouř kadidla kolem ní zbytní, přemění se v hustou mlhu. Hlasy odumřou. A najednou je zpátky v šedi. Tě, kterou Matilda nazvala *hraniční zemí*.

Ohlédne se. Není schopna cokoliv rozlišit, ale to ještě nemusí znamenat, že je sama. To neviditelné, co pronásledovalo ji a Matildu, ji možná právě v tu chvíli pozoruje.

„Hledej světla,“ zašeptá si sama pro sebe a dá se do běhu.

Snaží se pochopit význam toho, co před chvílí vyslechla.

Magické schopnosti Vyvolené jsou Klíčem k portálu. Klíčem, který ho může navěky zamknout nebo otevřít.

Je zapotřebí všech šesti elementů, Klíč tedy není celistvý. Nebyl, co zemřel Elias.

Jak tedy mohou portál zavřít? A jak by je požehnaný demony mohl otevřít? Není to neuskutečnitelné pro všechny?

Tak to ale nemůže být, přemýšlí Ida. To by to přece démoni vzdali? Měli by to vzdát už tehdy, kdy Mínoo osvobodila duše Eliase a Rebecky od Maxe. Co tedy sledovali tím, že požehnali Olivii?

A ochránci by přece řekli, kdyby Vyvolené neměly šanci portál zavřít. Proč by o něčem takovém pomlčeli?

A proč tu jen nemůže být Mínoo, aby jí všechno vysvětlila?

O kus dál v šedi spatří Ida další světlo.

Zaměří se na něj a vrhne se do neznáma.

I

2

Minoo otevře svou skříňku a vyhrne se na ni záplava knih, tužek a zápisníků. Podaří se jí zachytit učebnici biologie a *Zločin a trest*, zbytek ale skončí na podlaze.

Uší jí vzplanou, když se sehne a všechno sbírá do náruče. Čeká, kdy se ozve smích, ale jako by si toho nikdo nevšiml. Ti, kteří stojí kolem, jsou zaujati hovorem o stejné věci.

...to bude tak skvělý, konečně se něco děje... kámoš staršího bráchy opatří pití... nemohla bych si půjčit ty tvoje šaty... to je jedno, vždyť tam půjdou všichni...

Minoo vstane a nacpe všechno zpátky do skříňky. Pak si sundá batoh a začne ho plnit.

„Pártýýý!“ huláká jakýsi kluk ze třetího, který přibíhá po chodbě.

Minoo si připomene, jakou ve škole zaujímá roli. Všichni vědí, že ona nikdy na párty nechodí. Že ji nikdo nezve, není proto, že by ji nesnášeli. Jen je to prostě nenapadne. A to je v pořádku. To je opravdu v pořádku.

Zabouchne dveře skříňky a setká se s párem chrpově modrých očí.

Viktor Ehrenskiöld má na sobě pečlivě vyžehlenou světlemodrou košili pod béžovým svetrem. Popelavě plavé vlasy má jako vždy dokonale učené. A jako vždy není vůbec cítit. Žádný parfém. Žádný tělesný pach. Stále ještě ji to roztrpčuje.

„Prosím,“ řekne a podává jí jednu z jejích tužek.

„Děkuju,“ odpoví a vezme ji od něj.

To je ten nejdelší rozhovor, jaký měli za více než měsíc. Co seděli v jeho autě a on jí vysvětloval, že je stále ještě loajální vůči Radě, se mu vyhýbala a on ji nechával být.

Minoo si navlékne batoh a cítí, jak ji v kříži tlačí knihy.

„To musí být tíha,“ řekne Viktor. „Budeš se na čarodějnice učit?“

Neodpoví a vykročí k vstupní hale. Viktor se vydá za ní.

„Nebo půjdeš na to jeho malé... soaré?“ vyptává se dál.

Kývne směrem k Levanovi, který stojí o kus dál na chodbě obklopený několika kluky ze třetího. Smějí se a poplácávají ho po zádech tak, že si musí opět posunout brýle na nose.

Levan.

Minoo tedy není pozvaná, ani když jeden z dalších šprtů ve třídě pořádá párty. Zamrzí ji to víc, než si chce přiznat.

„Půjdeš?“ zeptá se Viktor.

„Proč to chceš vědět?“

„Jen se snažím konverzovat.“

„Najdi si někoho, kdo o to stojí.“

„Ach,“ řekne Viktor a teatrálně se chytí za srdce.

Vyjdou do vstupní haly a Minoo uvidí plakát s fotografií Olivie. VIDĚL NĚKDO OLIVII HENRIKSSONOVOU? stojí tam tiskacími písmeny nad telefonním číslem, na kterém policie přijímá tipy. Olivieiny modré vlasy se nad bíle nalíčeným obličejem vznášejí jako oblaka. Velké hnědé oči se jí třpytí. Tváře má oblé. To je naprosto jiná Olivia než troska, kterou Alexander zvedl z podlahy tělocvičny.

„Minoo,“ řekne Viktor. „Vím, že na jisté věci máme různý názor. Ale přece spolu můžeme aspoň mluvit?“

Minoo se ve vchodu naráz zastaví. Pohlédne mu zpřímá do očí.

„Jistě,“ řekne tiše. „Je toho spousta, o čem s tebou chci mluvit. Kde je Olivia? Žije? A proč s Alexanderem zůstáváte v Engelsforsu? Vy přece na žádnou apokalypsu nevěříte, ani že jsme Vyvolené, tak byste si měli najít něco lepšího na práci.“

„Ty víš, že ti na ty otázky nemůžu odpovědět,“ řekne Viktor.

„Tak se tedy nemáme o čem bavit.“

Položí jí ruku na rameno, zadrží ji, aby neodcházela.

„Skutečně si myslíš, že jsem tvůj nepřítel?“ zeptá se.

„Rozhodně nejsi můj přítel.“

Viktor ruku sundá.

„Uf,“ řekne. „Ty to myslíš skutečně vážně.“

Zdá se, jako by jeho magický detektor lži přesně odhalil, *jak* moc to myslí vážně, protože se tváří opravdu ublíženě. Na vteřinu Minoo pocítí špatné svědomí. Pak si připomene, že právě to je možná účelem. Nemá ponětí, kdo Viktor vlastně je, co je opravdové a co je manipulace. Ví jen to, co sama sobě slíbila; že už mu nikdy nebude věřit.

„Nech mě být,“ řekne.

Vyjde ven, ale on zůstane stát.

Školní dvůr se koupe v bledém šedivém světle, ve kterém musí přimhouřit oči. Gustaf stojí u opuštěné fotbalové branky ve své vojensky zelené jarní bundě. Vítr mu cuchá světlé vlasy a on se na ni usměje a zvedne ruku na pozdrav.

Celé Minooino tělo zareaguje. Prozrazuje to, na co se neodvážá ani pomyslet, co nesmí cítit. Uši jí opět zaplanou. Když se k němu vydá, v zápěstích jí zatrne, jako by jimi procházel proud.

„Ahoj,“ řekne Gustaf a obejmě ji.

„Ahoj,“ odpoví a musí se přinutit, aby ho pustila dřív, než se k němu přimkne jako koala k eukalyptu.

„Chtěla by ses projít?“ zeptá se Gustaf.

Nad Engelforsesem leží těžké mraky jako poklop. Vezmou to přes čtvrt Lilla lugnet. V příkopech svítí podběl a krokusy. Míjejí bílý dům s vyřezávaným štítem, kde ještě před několika týdny bydlela Adriana Lopezová. Krásný dům je nyní opuštěný. Adriana bydlí v panském sídle a Minoo by zajímalo, jak se má. Jak jí je. Minoo Adrianu nevi-

děla od doby, kdy jí schovala vzpomínky na vše, co se stalo od chvíle, kdy přišla do Engelsforsu. Schovala je, aby ji uchránila před Radou.

Pokračují na jih, směrem ke kanálu, a Gustaf mluví o různých studijních programech, na které se od podzimu hlásí. Nejraději by se dostal na právnický program v Uppsale. Minoos se snaží o povzbudivý tón, snaží se ignorovat bolest.

Uppsala. Stockholm. Lund. Linköping. Umeå. Göteborg. Každé jméno je jako bodnutí nožem. Za několik měsíců už Gustaf bude na některém z těch míst a přestane být součástí jejich všedních dnů. Možná je to ale jen dobře. Bude lepší nechat tento vztah, ať už je jakýkoliv, vyprchat.

Míjejí Olssonův vrch a Minoos pohledem doputuje na jeho vrchol. Tyčí se tam obrovská hromada klestí a prken, které tam natahali na spálení.

„Půjdeš se podívat na májový oheň?“ zeptá se Gustaf.

„Ne...“ začne, ale přeruší ji pronikavá rána, při které sebou při chůzi trhne.

Otočí se a vidí několik žáků z druhého stupně, jak se na cestě za nimi hlasitě chechtají.

„Smějí vůbec mít v jejich věku petardy?“ řekne a slyší, že zní jako mrzutý starý dědek.

„Lekla ses?“ zeptá se Gustaf a usměje se.

„Jen nechápu, jaký mají ty dělobuchy smysl.“

„Byla přece taková zábava pokoušet se s nimi vyhazovat věci do vzduchu. Hromady písku a tak. Tys to nikdy nedělala?“

Minoos zavrtí hlavou. Jasně že si hrál s petardami. A samozřejmě ona ne.

Pamatuje si toho Gustafa, kterého sledovala jen z povzdálí, když chodili na druhý stupeň. V době oběda byl pokaždé na fotbalovém hřišti, obklopený kamarády a fanynkami. Minoos se obvykle schovávala ve školní knihovně, aby nemusela jít ven.

Pomyšlení, jak byli s Gustafem jako děti naprosto odlišní, ji stále ještě znejistuje. Nevypovídá to vlastně cosi o tom, jak naprosto jsou rozdílní?

Co mají vlastně společného? Proč jsou přátelé? A co je to druhé? To, na co vlastně nesmí ani pomyslet. Co způsobilo, že ji Gustaf vzal za ruku, když vedle sebe den před jarním slunovratem seděli na jeho posteli.

„Půjdeš na párty?“ zeptá se Gustaf.

Za nimi se rozlehnou další rány.

„Myslíš na tu u Levana?“ zeptá se Mino a uvědomí si, že to možná vyznělo, jako by se snažila předstírat, že si může vybrat nejméně ze dvou fantastických mejdanů.

„Přesně tak.“

„Musím se učit a navíc stejně nejsem pozvaná,“ řekne a doufá, že nezní jako mučednice.

„Nikdo se nestará, jestli je někdo pozvaný nebo ne. Myslím, že Levan nechápe, do čeho se pustil. Možná bychom tam měli jít a dohlédnout, aby se to úplně nevymklo z rukou.“

Na závěr se zasměje, ale vyzní to téměř nervózně. Mino na něj kradmo pohlédne a vidí, že on pokukuje po ní.

Skutečně chce, abychom tam šli? pomyslí si. Proč by to měl chtít? Protože si najednou vzal do hlavy, že jsem kamarádka, se kterou by byla na párty zábava? Nebo že mě lituje, že budu na čarodějnice sedět doma? Nebo myslí přesně to, co říká, že bych se na párty osvědčila jako policajt?

Nebo proto, že na párty se může stát cokoliv?

Uši jí zaplanou.

„Proč si myslíš, že se to vymkne?“ zeptá se ho.

„Jsou čarodějnice. Levana skoro nikdo nezná. A je to první velká párty od té události v tělocvičně.“

Od té události v tělocvičně.

Olivia spolu s Helenou a Kristerem Malmgrenovými plánovala, že ve škole obětuje všechny členy Pozitivního Engelsforsu. Užije životní sílu stovek lidí, aby vzkřísila Eliase. Helena a Krister ale nevěděli, že Olivia naplánovala obětovat i je. A Olivia zase nevěděla, že ji démoni z gruntu podvedli. Kdyby se jí masová vražda podařila, nepřivolala by Eliase, ale apokalypsu.

Gustaf o tom ale nic neví. Z toho večera si pamatuje stejně málo, jako všichni pozitivní zombiové, kteří měli na krku Oliviiny amulety. Mínoo mu důkladně schovala všechny vzpomínky hluboko v jeho nitru.

Jen by si přála, kdyby někdo *ji* přiměl zapomenout.

Všechno, co ten večer Gustaf zažil, má teď v hlavě Mínoo. Viděla Idu umírat svýma i Gustafovýma očima. Očima druhých toho viděla až příliš. Adrianinýma.

A Maxovýma.

Když v jídelně namířil na Linnéu pistolí. Když přiměl Annu-Karin zvednout dranzírák a přiložit si jeho ostří k hrdlu. Když téměř utopil Mínoo. Když shodil Rebeku ze střechy školy. Když donutil Eliase podřezat si střepelem zrcadla zápěstí. Když přiměl svou přítelkyni Alici vyskočit z okna, rozbít se o skály, protože už s ním nechtěla dál být.

Gustaf se zlehka dotkne jejího ramene. Dotek ji probudí, povolí vír, který ji stahuje do Maxových vzpomínek.

„Kam ses ztratila?“ zeptá se.

Tolik by mu chtěla odpovědět popravdě, všechno mu vypovědět. Ale zákony Rady jí zakazují veřejnosti odhalit, že je čarodějnice, a Gustaf je součástí veřejnosti. Vyvolené se musí držet při zemi, aby proti sobě zase nepošťovaly Radu. A především se Mínoo obává, co by pak Rada udělala s Gustafem, kdyby se to dozvěděl.

„Promiň, jen mám právě všeho plnou hlavu.“

„Asi jsem to nepodal zrovna nejlíp, ale vážně, co říkáš? Půjdeme k Levanovi?“

Minoo najednou cítí, že opravdu chce jít. Že se na jediný večer chce odpoutat od toho být spolehlivá, dělat správné věci a zamýšlet se.

Otočí se ke Gustafovi, ale zrovna někoho uviděl, zvedne ruku a zamává. Minoo se tam podívá.

Uvidí přicházet Isabelle Mohlinovou, Rebečinu maminku. Rebečini mladší sourozenci ji drží každý za jednu ruku. Rusé vlasy má přistřižené, ale pořád se ještě Rebece podobá. Mile se na Gustafa usměje. Když se setkají, dlouze a vřele ho obejmě.

„Moc ráda tě vidím,“ řekne a pustí ho.

„Já vás taky,“ řekne Gustav a podřepne, pozdraví se s Almou a Moou.

„Ahoj,“ pozdraví Isabelle s úsměvem Minoo.

„Dobrý den,“ odpoví.

Napadne Isabelle, že Minoo a Gustaf byli těmi, kdo stáli Rebece nejbliž? Chtěla by vědět, jestli viděli signály, které jí samotné unikly? Signály, které neexistovaly, protože Rebeka sebevraždu nespáchala.

„Maminko,“ řekne Moa ochraptělým dětským hláskem. „Mně se chce čurat.“

„Hned půjdeme,“ řekne Isabelle a obrátí se ke Gustafovi. „Musím celou tu smečku nakrmit, než půjdu do práce. Jsem ráda, že už nejsem na pohotovosti. Čarodějnice a tak.“

„Mami!“ ozve se Moa a celou svou vahou ji tahá za rukáv.

„Ano, myško,“ řekne Isabelle, aniž z Gustafa spustí oči. „Víš, že tě u nás kdykoliv ráda uvidím. Ale chápu, že toho máš před maturitou hodně.“

„Brzy budeme mít poslední zkoušky, pak už bude klid,“ řekne Gustaf. „Dostanete pozvánku na maturitní oslavu.“

„To je prima,“ řekne Isabelle. „Opravdu se pokusíme přijít. Aspoň někdo z nás. Na shledanou, Minoo.“

Minoo a Gustaf zůstanou stát a dívají se za nimi, jak odcházejí.

„Já večer nemůžu. Musím se fakt učit.“

Dívá se na Gustafa, vidí, jak zatěká pohledem.

„Chápu,“ řekne jen.

Neobejme ji, když se loučí, a ji by zajímalo, jestli to něco znamená. A nesnáší sama sebe, že se o to stará, protože by si přála, aby to býval udělal.

Minoo odemkne venkovní dveře a v předsíni ze sebe skopne boty, popšíší nahoru po schodech a natáhne se na postel. Myšlenky jsou jako malé háčky, které se do ní zaseknou a smýkají s ní na všechny strany.

Zvedne ruce před sebe, povolí zábrany.

Černý kouř začíná ovíjet prsty. Pohybuje se pomalu, závoje spolu splývají, houstnou a rozšiřují se, vznáší se tiše nad ní jako temné vody.

Něco je s tebou v nepořádku, ale to už víš, nemám pravdu?

Jsi cítit magii, ale nepodobá se žádné, na kterou jsem kdy natrefila. Vůbec nemám páru, co to je. Nelíbí se mi to.

Týden po Idině pohřbu se Minoo vrátila do Křišťálové jeskyně a zeptala se Mony Mánstrále, co tím vlastně myslela.

„Věděla jsem, že je na tobě něco podezřelého, ještě než jsme se potkaly,“ řekla Mona a napatlala si na rty další vrstvu zamrzlé rtěnky. „Ale když jsi sem poprvé přišla, pochopila jsem, jak podezřelý to skutečně je. Magie se může ukazovat různě, ale stavební kameny jsou pokaždý stejný.“

„Myslíte elementy?“ zeptala se Minoo.

„Jasně že myslím elementy,“ odpověděla Mona netrpělivě. „Ty ale žádnéj element nemáš, co?“

Ne, pomyslí si Minoo teď a sleduje ladné pohyby kouře, ztrácí se v nich. Mám něco mnohem lepšího.

Myšlenky utichnou. City se pomalu utlumí. Jako by se rozpouštěla.

Už se nebojí. V kouři jí nic nemůže ublížit, nic nebolí. Je jedno, jestli bolest přijde zvenku nebo zevnitř, nemůže se k ní dostat, když v ní a kolem ní pulzuje magie ochránců.

Poprvé to cítila, když porazila Maxe. Cítila to, když skryla Adrianiny vzpomínky. Ale teprve po Idině pohřbu začala v kouři hledat útočiště. A možná právě to je největším darem ochránců. Že ji osvobodili od ní samé.

Minoo vstane a otevře zásuvku nočního stolku. Vyndá Knihu vzorů a položí ji před sebe na postel. Nazdařbůh listuje a kouř se líně vznáší kolem jejích rukou.

Co Ida zemřela, Minoo s ochránci skrze knihu mluví každý den. Málodky odpoví na její otázky. Ale už jen to, že tam jsou, je pro ni útěcha.

Minoo vidí, jak se znaky elementů přelévají přes stránky, splývají jeden v druhý, rozpojují se a tvoří nové vzory.

Musíme ti něco ukázat.

Minoo prsty přejeđe znaky.

„Co?“ zeptá se.

Najednou se jí udělá mdlo.

Místnost se s ní zatočí a hlavu má najednou lehkou, jako by byla naplněná heliem.

Vznáší se kus nad vlastním tělem, stoupá výš a výš ke stropu. Podívá se dolů a vidí samu sebe sedět na posteli s knihou rozevřenou na klíně.

Pak pod sebou uvidí střešní tašky.

Vzhlédne, rozhlédne se po městě. Slunce visí na obloze jako žhavý kotouč. Přímo pod ní stojí dům, kde bydlí. Čtvrt, ve které vyrostla. Všechno to vidí, vidí, jak se to čím dál zmenšuje, zatímco ona pomalu stoupá.

Chápe, že by se měla bát. Ale jediné, co cítí, je chladná zvědavost, když pozoruje Engelsfors z ptačí perspektivy.

Je to tak krásné.

Ulice města vypadají shora jinak. Některé se stácejí v měkkých záhybech, kterých si nikdy nevěšimla, když po nich chodila. Vidí les,

který obklopuje město. Slunce se třpytí v Dammsjön a ve vodách kanálu. Vidí nemocnici. Panské sídlo. Panuje naprosté ticho. Jako by město spalo. Nikde ani jediný pohyb.

Pouze na nebi.

Pohlédne k Engelsforskému gymnáziu.

Za čtyřhrannou cihlovou budovou se tyčí temné mraky a teď se plazí přes obzor do všech světových stran, rozlézají se po nebi.

Nejsou to žádné mraky.

Přes Engelsfors se neslyšně valí černý kouř. Jeho tykadla se proplétají mezi věžáky, do vilových zahrad, pohlcují všechny budovy, pohlcují celé město. Slunce bledne a scvrkává se na vzdálenou hvězdu, hvězdu, která nakonec pohasne. A Minoo neví, jestli je vymrštěna do vesmíru nebo padá.

Otevře oči.

Všechn strach, který ještě před chvílí necítila, ji náhle zaplaví.

Na roztřesených nohou vstane z postele, přistoupí k oknu a vyhlédne ven.

A ačkoliv všechno vypadá jako obyčejně, je si jistá, že to, co viděla, byla pravda.

Jen se to ještě nestalo.

3

Anna-Karin prochodila několik hodin, pobývala ve vědomí Lišky i ve svém vlastním. Viděly pupeny na stromech a květiny na svazích. Naslouchaly ptačímu zpěvu, sledovaly stopy zajíců a stezky jiných lišek, našly v houští kosí hnízdo, ale vajíčka nechaly být.

Je to dokonalý jarní den, ale Annu-Karin i její familiaris pohání neklid.

„Co to vlastně hledáme?“ zeptá se Lišky.

Za poslední týdny jí i sobě tu otázku položila už mnohokrát. Liška jí odpověď dát nemůže. Je si jen jistá, že musejí dál hledat.

Stezka se rozdvouje u starého zatopeného důlního otvoru, který je oplocený. Kraje otvoru se prudce svažují k nehybné vodní hladině. Mech, kterým jsou skalní stěny porostlé, září fosforeskující zelenou.

Liška cupitá dál vzhůru po klikaté stezce vlevo. Anna-Karin se dívá na její hustý chvost, který se vzdouvá sem a tam, a musí se usmát.

Pokoušela se lišce vymyslet jméno, ale žádné se nehodilo. Pak si uvědomila, že vlastně nemá dobrý pocit z toho ji pokřtít. Nemá právo rozhodnout, jak se bude jmenovat, tak na ni myslí jen jako na Lišku. Zajímalo by jí, jestli měl Nicolaus stejný pocit, když svou familiaris nazýval Kočkou.

Snaží se myšlenku na Nicolause zaplašit. Už uběhlo půl roku, co opustil Engelsfors, a ani jedinkrát se neozval. Ani aby dal vědět, že žije. Pokud ovšem žije.

Liška se náhle uprostřed stezky zastaví a pohlédne na ni jantarovými očima. Ohon jí znehybní.

„Copak je?“ zeptá se Anna-Karin a odpověď jí je pronikavé zaštěkání.

Vydá se k ní, Liška ale nečeká. Sejde ze stezky a pospíchá mezi kmeny smrků.

Anna-Karin se zastaví a dívá se za ní. Váhá.

Mnozí lidé v okolních lesích zmizeli beze stopy a většina obyvatel Engelsforsu jen nerada opouští stezky. Anna-Karin by to nejraději nedělala, ale Liška chce, aby šla za ní.

Liščino vědomí ji k sobě přitáhne a ona na okamžik zahlédne mech, jak letí kupředu, kmeny stromů, které sviští kolem, když Liška zrychlí.

Udělá krok ze stezky. Na okamžik je zmatená, když jí mech ustoupí pod nohama, místo aby nesl její tlapky. Pak vejde mezi stromy.

Liška štěká někde dál vpředu a Anna-Karin jde za ní, dokud ji nevidí čekat u vývratu, který jí sahá až po ramena. Liška na ni pronikavě hledí.

„Našlas něco?“ zeptá se Anna-Karin.

V téže chvíli si uvědomí, jaké tu panuje ticho. Žádný ptačí zpěv. Žádné šumění v korunách borovic vysoko nad jejich hlavami. A ona pochopí.

Obejde vývrat a rozhlédne se. Ačkoliv by už měla být zvyklá, zježí se jí chloupky na šíji.

Kmeny zešedly. Jehličí smrků uschlo a zbarvilo se špinavě hnědě. A na holých větvích listnatých stromů nečekají žádné pupeny. Další mrtvé místo v lese. Od minulého léta neustále přibývají.

Liška jednou zaštěká a pak cupitá dál. Pomalu. Ostražitě.

Anna-Karin se vydá za ní.

Těžko se jí dýchá. Jediné, co je slyšet, je praskání suché půdy pod jejíma nohama. Má pocit, jako by se k ní stromy plížily. Jako by se les kolem ní uzavíral.

Samozřejmě si to jen namlouvá. Všechno je nehybné.

Příliš nehybné.

Trhne sebou, když Liška náhle vyštěkne. U čehosi zastaví.

Na zemi leží na zádech kos. Zobák má pootevřený a křídla má roztažená na mechu.

„Chudáček,“ řekne Anna-Karin.

Chce odtamtud. Teď hned. Liška opatrně očichává černé peří.

„Pojď,“ řekne Anna-Karin a vzhledne.

Země je tak kamenitá, že to vypadá, jako by se k nim mech valil ve vlnách. A v tom uvidí ptačí těla. Všechna s křídly roztaženými, jako by padli z nebe uprostřed letu.

Anna-Karin o několik kroků popojde. Vidí je všude.

Straky. Vrány. Drobné ptactvo.

Zastaví u káněte, které leží na zádech. Je to mladý pták, vidí to na kresbě na vnitřní straně křídel.

Zajímalo by ji, jak dlouho tu ti ptáci leží. Ještě nezačal rozklad, těla jsou zcela zachována. A s takovým množstvím mršín by se to místo mělo hmyzem jen hemžit.

Liška se k ní připojí.

„Pojď,“ zašeptá Anna-Karin. „Jdeme domů.“

Otočí se a vydá se zpátky. Jakmile položí nohu na stezku, cítí se v bezpečí. Zazvoní jí mobil a Liška nastraží uši. Uleví se jí, když na displeji uvidí Minooino jméno. Bude jí líp, až jí to všechno vypoví.

Anna-Karin ztěžka polkne, když jí Minoo poví o černém kouři. Jak pohltil Engelsfors.

„Neodvážuju se být večer sama,“ řekne Minoo. „Táta přespí ve Fagerstě. Můžu přijít k tobě?“

Anna-Karin zaváhá. Minoo u ní několikrát byla a Anna-Karin byla pokaždé nervózní. Dovede si představit, jak jejich byt v Minooiných očích vypadá.

A mamince bylo v posledních dnech hůř než obvykle. Sotva se pohnula ze sedačky, jen tam leží a kouří, stěžuje si a dívá se na tele-

vizi puštěnou příliš hlasitě. Když se Anna-Karin ráno zeptala, jak se jí daří, odsekla jen, *ať už se jí neptá, že by to stejně nikdy nepochopila.*

„Nebo bys mohla přijít ty sem,“ řekne Mino a je jí poznat na hlase, že chápe, proč Anna-Karin váhá.

Anna-Karin je najednou podrážděná. Proč by se měla stydět? Ona a máma jsou dvě různé osoby.

„Ne, to je v pohodě,“ řekne Anna-Karin. „Přijď ke mně. Zavolám, až trochu uklidím.“

„To nemusíš.“

Anna-Karin myslí na mamčinu popelníky, koš s prádlem v koupelně tak plný, že přetéká, chuchvalce prachu, které jsou tak velké, že se dají vzít do ruky.

„Ale jo,“ řekne. „Musím.“

Když Anna-Karin otevře venkovní dveře, připochoduje Peppar a očichá ji. Pokaždé ho stejně zajímá liščí pach.

Dveře do matčina pokoje jsou zavřené. Anna-Karin si dopřeje dlouhou teplou sprchu a snaží se ze sebe smýt pocit blížící se katastrofy. Pak jde do svého pokoje a natáhne si tepláky a velké triko. Světlo u stropu zaprská. Elektřina se tak chová už skoro rok. Další připomínka, že se katastrofa blíží. Zhasne lampu, aby se na to nemusela dívat.

Vyjde do kuchyně a dá nádobí se zschlými zbytky jídel do dřezu odmočit. Pak nahlédne do lednice. Musí maminku požádat o peníze, aby mohla dojít nakoupit. Ale nechce se jí. Ví, že žijí na hraně. A maminka už ani nepředstírá, že by hodlala hledat práci. Anna-Karin neví, co se stane, jestli peníze dojdou. Musí pak kontaktovat sociálku? Pomůže jim někdo?

Už na to nechce myslet. Vyndá mobil a zavolá dědečkovi.

Telefon vyzvání, ale nikdo neodpovídá. Anna-Karin zneklidní. Dědeček bývá touto dobou ve svém pokoji. Už chce zavěsit, když odpoví jakási žena.

„Telefon Taista Nieminena.“

„Dobrý den, tady je Taistova vnučka. Je tam?“

„On spí. Dneska mu nebylo moc dobře.“

Anna-Karin se podívá na vodu ve dřezu, která začíná získávat olejnatý povrch.

„Je to... Je to něco vážného?“ zeptá se.

„Nic se neděje,“ odpoví žena. „Je jen unavený. Zavolej zase zítra.“

Anna-Karin zavěsí.

V hlavě jí zní věštba Mony Månstråle.

Rozluč se, dokud můžeš. Máš ještě čas. Dobře ho využij.

4

Linnéa se v nepohodlné pohovce v Dianině kanceláři opře.

Přemýšlí, kolikrát už v kanceláři engelsforské sociálky seděla. A kolikrát tu ještě v budoucnu bude sedět.

Naproti ní sedí Diana v židli s plstěným potahem. Vpravo od ní sedí psycholog Jakob, vlevo jakási kulatá paní, jejíž jméno Linnéa už zapomněla.

Linnéa připomínají tři opice. Jakob za celou dobu nepronес slovo. Paní jí kladla otázky, aniž naslouchala jediné Linnéině odpovědi. A Diana se zjevně všemožně vyhýbá pohledu na Linnéu.

Říká se tomu *schůzka sítě* a to má pravděpodobně vyznít konejšivě a dobře, ale Linnéa jen začne myslet na rybu, která uvízla v síti a mrská sebou, aniž se jí podaří osvobodit.

„Už brzy ti bude osmnáct,“ řekne Diana. „Největší rozdíl bude, že už nebudeš moct chodit na psychiatrii pro děti a mladistvé.“

Zašilhá po Jakobovi, který si odkašle.

„Přesně tak,“ řekne. „Takže to bude muset být psychiatrie pro dospělé. Ale bude to pro tebe dobrovolné.“

Všichni tři Linnéu pozorují. Nemusí číst jejich myšlenky, aby věděla, že doufají, že řekne něco vyzrálého a promyšleného.

„Je mi přece mnohem líp,“ zalže. „Pokud jde o tu panickou úzkost a tak.“

Jakob a Diana souhlasně přikyvují. Věří jí.

Neřekla jim, že ji Erik Forslund a Robin Zetterqvist donutili skočit z mostu Kanalbron. Že od té doby nespala jedinou noc, aniž ne-

měla noční můry. Že ji zachvátí panika, jak jen vidí někoho, kdo je jí podobný.

Nehodlá Dianě a Jakobovi povědět, co se stalo. Buď by jí nevěřili, nebo by jí věřili. A to by pak pravděpodobně podali trestní oznámení a to ona absolutně nechce.

Helena je mrtvá a její alibi trvá. Slovo by stálo proti slovu a není pochyb, kterému by se věřilo. Erik a Robin jsou místní hokejové hvězdy a jejich rodiny patří k engelsforské trapné maloměstské smeťance. Linnéa je případ pro psychiatra s podivným oblečením a tatínkem, který patří k nejznámějším alkoholikům města.

„To je skvělé, že ti je líp,“ řekne Diana. „Stejně ale můžeš potřebovat nějakou podporu navíc.“

„Budu o tom přemýšlet,“ zalže Linnéa.

Jaký má význam chodit k psychologovi, když musí přesto skrývat všechny důležité věci, co se jí v životě dějí? Jako že byla vystavena pokusu o vraždu? Nebo že se snaží zachránit svět před démony?

„Tak to je dobře,“ řekne Jakob.

„Jinak, jak jsem řekla, to pro tebe nebude nijak větší změna, dokud chodíš na gymnázium,“ řekne Diana. „Můžeš dál bydlet ve svém bytě. A já budu i nadále tvou sociální pracovnící. Pokud ovšem se mnou nebudeš chtít skončit?“

Usmívá se, ale Linnéa vidí v jejích očích nejistotu.

Když Minoο tady v kanceláři z Diany strhla amulet se znakem kovu, probrala se Diana jako z nějakého snu. Předtím se pokusila dát Linnéu zavřít do ústavu pro mladistvé a najednou nechápala proč. Pak byla několik týdnů ve stavu nemocných. *Syndrom vyčerpání*, zasllechla Linnéa, jak tomu Diana v myšlenkách říkala. A cítila Dianinu hrůzu, jak se neodvažovala spolehnout na vlastní psychiku, jak se bála, že se každou chvíli sesype. S tím Linnéa může naprosto sympatizovat.

„Jasně že ne, to bude fajn,“ odpoví a Dianě se viditelně uleví.

„Tak prima,“ řekne. „Jste domluveni. Anette, povíte nám něco o tom, jak budete pracovat?“

Paní, která se zjevně jmenuje Anette, mluví provokativně pomalu, jako by Linnéa byla neskutečně nechápavá. Navíc je všechno, co říká, naprosto předvídatelné, takže si Linnéa už po prvních slovech pokaždé domyslí zbytek věty. Musí se kousat do rtu, aby ji nezačala přerušovat a doplňovat.

Protože ví, jak to chodí. Anette je teď její finanční referentkou a u ní musí Linnéa každý měsíc žádat o finanční podporu. To půjde snadno. Dokud Linnéa chodí do školy a dobře se chová. O to teď půjde, dokud neodmaturuje.

Pak už se o sebe postará sama. Nebo se nepostará vůbec a bude muset do konce života sedět na takových schůzkách. Svět se hemží mladými sociálními případy, ze kterých vyrostou dospělé sociální případy, kterým se nepodaří nikdy nic jiného než si pořídit vlastní dětské sociální případy.

Zrovna jako Linnéini rodiče.

Pokouší si namluvit, že nemusí jejich chyby opakovat. Ona si je alespoň jistá, že nikdy nebude chtít děti. Už dost na tom, jaký má podělaný život ona sama.

„Chceš se nás na něco zeptat?“ řekne nakonec Diana.

Linnéa nechce a schůzka končí. Kývne na ty tři opice a pospíší ven z kanceláře.

V ulicích Engelsforsu je nezvykle hodně lidí. Mnozí v ruce třímají cinkající igelitky z obchodu s alkoholem.

Valpuržina noc, čarodějnice. Noc kdy se předpokládá, že čarodějnice létají kolem na košťatech a jezdí na kozlech.

Není divu, že nemám stání, pomyslí si Linnéa.

Z jednoho bagančete vyndá krabičku cigaret. Zapálí si a pohlédne na vyhořelé prostory Engelsforských listů. Pak pokračuje v chůzi.

Když přijde k Ingridinu koutku, kde občas trochu vypomáhá, cigaretu už má dokouřenou k samému filtru.

Lampy u stropu slabě blikají. Ingrid vzhledne ze svého místa za pultem, a když vejde Linnéa, usměje se.

„Ale ahoj,“ pozdraví ji.

Bílé vlasy má vyčesané do nepořádného drdůlku, do kterého zapíchl tužku.

„Přišla jsem si pro ty šaty,“ řekne Linnéa.

Ingrid zmizí ve skladu. Linnéa zůstane a očima přejíždí police se starými hračkami, lichými skleničkami a hrnky, sběratelskými talíři a hromadami videokazet. Linnéa tituly na obalech nic neříkají, ale zakrvavená písmena slibují kanibaly, zombie, krev a hrůzu. Pomyslí při tom na Vanessu, která se hororových filmů nemůže nabažít. Líbí se jí dokonce i tehdy, když si sama myslí, že jsou špatné.

Linnéa by Vanesse chtěla zavolat. Požádat ji, aby k ní přišla. Podívat se na špatný horor. Sedět těsně u sebe. Možná pod jednou dekou. Linnéa by cítila vůni jejích vlasů, teplo jejího těla.

Dokonce i hrůzný film o kanibalech dokáže Linnéu přimět, aby fantazírovala o Vanesse. A jsou čarodějnice. Vanessa má na večer určitě jiné plány.

„Je to strašlivě stará večerní róba, ale ty z ní určitě vytvoříš něco pěkného,“ řekne Ingrid, když se vrátí.

Náruč má plnou černého hedvábí. Bude horor z toho šít, ale je krásné.

Ingrid dá šaty do igelitové tašky a podá ji Linnéu.

„Děkuju,“ řekne Linnéa a strčí do tašky ruku, prsty se dotkne hebké látky.

„Chci se jít podívat na oheň,“ řekne Ingrid. „Možná tam potkám někoho známého.“

Usměje se a Linnéu napadne, jak moc osamělá vlastně Ingrid je. A jestli tím v tom případě trpí nebo jí to vyhovuje.

„Tak tedy hezké čarodějnice,“ popřeje jí Linnéa.

Zajímalo by ji, jestli to vyznělo stejně upjatě a nepřírozně, jak jí samotné to připadá.

„Tobě taky,“ řekne Ingrid, a ještě než dveře stačí za Linnéou zaklapnout, otočí vývěsku na ZAVŘENO.

Linnéa vyjde na ulici a v tom ho uvidí.

Táta.

A on už vidí ji. Linnéa se nemůže schovat.

Když se viděli naposledy, vystěhoval nábytek z centra Pozitivního Engelsforsu. Tehdy jí slíbil, že už nezačne znovu pít. Že jí to bude i nadále dennodenně dokazovat. A když si ho pozorně prohlédne, nevidí známky toho, že by slib porušil.

Občas se lidi skutečně můžou změnit.

To řekla v den jarní rovnodennosti v Křišťálové jeskyni Mona.

Ale vzhledem tomu, že Moně uniklo, že Ida téhož večera zemře, Linnéa moc na ty její věštby nedá.

„Hezkou Valpuržinu noc,“ řekne Björn a zastaví se. „Budeš ji večer slavit?“

„Ne,“ odpoví Linnéa. „Nikdy jsem Valpuržinu noc neměla ráda.“

Zajímalo by ji, jestli si vůbec všechny Valpuržiny noci pamatuje, když se se svými kamarády zpíjel doněmoty, zatímco Linnéa ležela celou noc vzhůru pod svou postelí. Jednou se počůrala, protože se neodvážila jít na záchod, celé hodiny tam ležela v mokrých šatech. Když se konečně v kuchyni rozhostilo ticho, vykradla se do prádelny, v umyvadle se omyla, převlékla a dala prádlo do pračky. Pak konečně usnula s hlavou opřenou o sušičku. Bylo jí devět let.

„Aha,“ řekne. „Ale poslyš. Pokud nemáš žádné plány... Mám doma mleté maso. Mohli bychom si udělat hamburgery.“

„Nejedla jsem maso, co mi bylo dvanáct,“ řekne Linnéa.

„No jo, promiň, vždyť já vím. Jsou přece ale takové ty vegetariánské? Ica ještě nemá zavřeno...“